

Arrest

nr. 228 191 van 29 oktober 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 mei 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 juni 2019 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 november 2018 dient verzoeker, in functie van zijn neef met de Spaanse nationaliteit, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit als '*ander familielid*' zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De gemachtigde van de bevoegde minister neemt op 21 mei 2019 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.11.2018 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit is onverzoenbaar met (overweging 55 van) het arrest van het Hof van Justitie van 27 juni 2018 in de zaak C-246/17, Diallo t/Belgische Staat het arrest Diallo en met de inhoud van art. 42 Vreemdelingenwet, waarin wordt gesteld dat de erkenning van het verblijfsrecht gebeurt 'onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen'. Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen kan art. 52, 4 van het Vreemdelingenbesluit niet worden toegepast tegen de inhoud van art. 42 Vreemdelingenwet in.

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 21.11.2018 gezinshereniging aan met zijn neef, zijnde [A.E.H.], van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (BD8912783) op naam van betrokkene, afgeleverd op 21.06.2016*
- verklaring op eer dd. 16.11.2018 waarin een derde verklaart dat betrokkene en de referentiepersoon tot 2016 beiden op haar adres [...] woonachtig waren: echter, gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, kan deze verklaring niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Er dient tevens opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de referentiepersoon voor zijn komst naar België woonachtig was in Spanje.*
- 'certificat de prise en charge' dd. 06.10.2018 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat de referentiepersoon betrokkene ten laste neemt: echter, dit attest zegt enkel iets over de situatie vanaf oktober 2018, op een moment dat betrokkene reeds in België verbleef. In het kader van de huidige aanvraag dient betrokkene aan te tonen dat hij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Er dient tevens opgemerkt te worden dat uit dit attest niet blijkt op basis van welke gegevens de Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat betrokkene ten laste zou worden genomen door zijn neef. Het voorgelegde attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten; de overige voorgelegde documenten kunnen niet aanvaard worden als afdoende staving van dit document.*
- geldstorting (Western Union) vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 02.07.2015, 04.08.2015, 15.09.2015, 02.10.2015, 05.11.2015, 02.12.2015, 04.01.2016, 04.02.2016, 01.03.2016, 15.04.2016, 09.05.2016, 09.06.2016 en 18.07.2016: deze geldstorting is te beperkt om aanvaard te*

worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Tevens blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat deze sommen werden aangewend voor overige doeleinden.

- geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 12.04.2018, 11.05.2018 en 04.12.2018; bankdocument BNP Paribas Fortis waaruit blijkt dat de referentiepersoon op 28.12.2018 een permanente opdracht instelde (maandelijks) ten voordele van betrokkene met een eerste geplande storting op 10.01.2019: echter, deze storting dateren van na de aankomst van betrokkene in België en hebben betrekking op de situatie in ons land.

Ze zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- loonfiches [...] op naam van de referentiepersoon voor de periode april – november 2018: echter, uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat deze tewerkstelling niet langer actueel is.

- attest dd. 14.01.2019 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun ontving vanwege het OCMW te Wielsbeke

- attest dd. 07.01.2019 waaruit blijkt dat de referentiepersoon op datum van het attest geen financiële steun ontving vanwege het OCMW te Court-Saint-Etienne

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 08.12.2016 ononderbroken in België verblijft, komende van Spanje. Van een dreigende schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Ook op heden woont betrokkene niet op het adres van de referentiepersoon..

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon heden beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat betrokkene sedert 01.02.2019 ononderbroken zelf tewerkgesteld is, en bijgevolg zelf over een inkomen beschikt. Bovendien blijkt nergens dat betrokkene over een arbeidskaart beschikt of vrijgesteld is hierover te beschikken.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij verwoordt het middel als volgt:

“Dat, als gevolg van de verzoekers betekende beslissing, verzoeker van zijn naaste familie wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé- en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

[...]

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel (Hof Mensenrechten 21 april 2005 (Yusuuf t. Nederland), T. Vreemd., 2005, afl. 2, 158-159, noot G. MAES.).

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt (PARMENTIER, S., “De uitwijzing van criminele vreemdelingen en het recht op een gezinsleven”, T.Vreemd. 1992, 318- 324, noot bij EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992.).

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé- en gezinsleven, geschonden wordt (nu hij niet kan blijven bij zijn naaste familie) en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen. Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoeker.”

2.1.2. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

2.1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker dit middel enkel lijkt te betrekken op de eerste bestreden beslissing, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Het wordt dan ook in eerste instantie onderzocht wat deze beslissing betreft.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt, nu hij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privé- en gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden uiteen te zetten.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’, noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt verder dat het begrip ‘*privéleven*’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt dat “*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*” (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden, die tussen familieleden bestaan, overstijgen. In casu dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond tussen verzoeker en zijn neef, de referentiepersoon.

In het arrest Rahman van het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt de afhankelijkheidsband van ruimere familieleden beschreven als volgt: “*Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen. [...] Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.*” (HvJ 5 september 2012, C- 83/11, Rahman, 32)

Artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet beschouwt als “*andere familieleden van een burger van de Unie*”: “*de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie*”.

Hieruit volgt dat een familielid van een burger van de Unie die geen familielid is zoals bepaald in artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, moet aantonen in het land van herkomst “*ten laste*” te zijn van de referentiepersoon of deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest Rahman, met name dat er sprake moet zijn van “*nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie (...) wegens bijzondere feitelijke omstandigheden*”, door aan te tonen dat er sprake is van een “*financiële afhankelijkheid*” of “*ernstige gezondheidsredenen*” (“*ten*

laste”) of dat de betrokkene behoort tot het “huishouden” van de burger van de Unie (deel uitmaken van het gezin).

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, met name dat het “*ander familielid*” in het herkomstland ten laste is van de referentiepersoon of deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, verschilt in wezen dus niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven wordt nagegaan hetgeen in de thans voorliggende situatie van meerderjarige neven vereist dat de bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere familieleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat verzoeker “*reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie*”. Verzoeker weerlegt deze vaststellingen niet.

Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met zijn neef, kan de Raad het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn neef niet vaststellen. Verzoeker, die zich weliswaar beroept op een gezins- of familieleven, blijft ook volledig in gebreke alsnog een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. Aldus wordt het bestaan van een gezins- of familieleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging diende of dient plaats te vinden.

Er blijkt verder ook niet dat verzoeker zich ter ondersteuning van zijn aanvraag op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet beriep op een beschermenswaardig privéleven in België, of zulks zelfs maar dienstig kon aanvoeren om op deze grond te worden toegelaten tot een verblijf op deze wettelijke basis. Ook hier blijkt dan ook niet dat een belangenafweging hieromtrent zich opdrong bij het nemen van de eerste bestreden beslissing.

Verzoeker beperkt zich in wezen tot een louter theoretische uiteenzetting omtrent artikel 8, tweede lid van het EVRM, dat niet speelt daar het hier gaat om een eerste toelating tot verblijf. De Raad herhaalt dat, gelet op hetgeen voorafgaat, niet blijkt dat in het kader van de eerste bestreden beslissing nog een verdere concrete belangenafweging in het kader van deze verdragsbepaling zich opdrong.

2.1.4. In zoverre verzoeker met zijn middel alsnog ook de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert wat de tweede bestreden beslissing betreft, het bevel om het grondgebied te verlaten, wijst de Raad erop dat in deze beslissing het volgende wordt gemotiveerd: “*Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.*” Met zijn voornamelijk theoretisch betoog weerlegt verzoeker deze motieven niet.

De Raad herhaalt dat uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden slechts als dusdanig worden beschermd door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het is dus niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de minister om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan verzoeker in weerwil van het voorgehouden gezins- of familieleven, waar de gemachtigde van de minister stelt dat de bijzondere afhankelijkheid van verzoeker ten opzichte van zijn neef niet of onvoldoende blijkt. Verzoeker toont niet

aan dat het door hem ingeroepen gezins- of familieleven als dusdanig onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Andermaal blijkt niet dat op dit punt een belangenafweging zich opdrong of opdringt.

Voor zover verzoeker van oordeel zou zijn dat de bestreden verwijderingsbeslissing een inbreuk zou uitmaken op zijn privéleven, dient de Raad vast te stellen dat hij geenszins concreet aantoonde dat hij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming kan vallen. Hij weerlegt daarenboven het gestelde in deze bestreden beslissing ook niet dat in redelijkheid van hem kan worden verwacht dat hij opnieuw een leven kan opbouwen in zijn herkomstland. De gemachtigde van de minister wijst hierbij ook op het precaire karakter van het verblijf in België en ziet geen gezondheidsproblemen die zich hiertegen kunnen verzetten. De Raad benadrukt dat de vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Verzoeker doet geen enkele moeite om concrete argumenten naar voor te brengen die kunnen wijzen op dergelijke *“zeer uitzonderlijke omstandigheden”* en die kunnen toelaten vast te stellen dat zijn particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verweerder beschermde algemeen belang, dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving. De Raad herhaalt dat een bijzondere afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn neef met de Spaanse nationaliteit niet blijkt. Er blijkt niet dat hij via de moderne communicatiemiddelen, en regelmatige bezoeken van de Spaanse neef aan Marokko, de familieband niet kan onderhouden. De Raad benadrukt verder dat de verblijfswetgeving erop is gericht de openbare orde te verzekeren en dat de naleving van de verblijfswetgeving vereist is in het algemeen belang, zodat verzoeker niet ernstig is waar hij stelt dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van beslissingen in het kader van de Vreemdelingenwet. Er wordt geen enkel concreet element naar voor gebracht dat kan wijzen op een disproportionaliteit tussen het algemene belang en de persoonlijke belangen van verzoeker.

2.1.5. Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 47/1, 2°, 47/3, § 2 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Hij stelt als volgt:

“Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van de art. 47/1, 2° en art. 47/3 §2 Vw.

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de aanvraag verblijfskaart wordt geweigerd gezien verzoeker niet bewezen heeft dat hij ten laste is van de referentiepersoon of deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon.

Art. 47/1 Vw. stelt :

[...]

Art. 47/3 §2 Vw. stelt :

[...]

Dat verzoeker door het neerleggen van talrijke bewijsstukken heeft aangetoond dat hij wel degelijk in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon en nog steeds ten laste van de referentiepersoon is in België .

Dat verweerder in de bestreden beslissing verwijst naar de door verzoeker neergelegde “verklaring op eer dd. 16.11.2018” en stelt dienaangaande dat deze verklaring op eer niet in aanmerking kan worden genomen en dat de referentiepersoon voor zijn komst naar België woonachtig was in Spanje.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing heeft gemotiveerd waarom dit stuk, voorzien van apostile en waaruit duidelijk blijkt dat de referentiepersoon in Marokko tot 2016 samenwoonden en de referentiepersoon verantwoordelijk was verzoeker, niet kan weerhouden worden als afdoend bewijs van verzoekers tenlaste zijn van de referentiepersoon.

Dat verweerder in de bestreden beslissing verwijst naar de door verzoeker neergelegde “certificat de pris en charge dd. 6.10.2018” en stelt dienaangaande dat het attest niet bewijst dat verzoeker reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst.

Verzoeker merkt op dat voormeld attest, afgelverd door de Marokkaanse autoriteiten en voorzien van apostille, eveneens betrekking heeft op de periode vóór oktober 2018 nu verzoeker en de

referentiepersoon tot 2016 op hetzelfde adres te Aklim woonachtig waren (cf. verklaring op eer dd. 16.11.2018).

Overigens de vaststellingen dat maandelijks vanaf juli 2015 geldstortingen gebeurden t.a.v. verzoeker en deze tot op heden nog aanhouden wijst er toch duidelijk op dat verzoeker ten laste was en nog steeds is van de referentiepersoon.

Bovendien kan de motivatie van verweerder dat deze geldstortingen te beperkt zijn, geenszins beschouwd worden als een afdoende motivering nu geenszins door verweerder een omrekening gebeurde van Marokkaanse dinars naar euro's (hieruit zou zijn gebleken dat verzoeker minstens maandelijks 150 euro ontving van de referentiepersoon) en nu geenszins door verweerder werd rekening gehouden met de lagere levensstandaard in Marokko.

Dat er derhalve sprake is van schending van de motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel en van verzoekers rechten van verdediging

Dat er derhalve sprake is van manifeste beoordelingsfout."

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven weergeven op basis waarvan deze zijn genomen.

Verzoeker wordt zo een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als "*ander familielid*" van een burger van de Unie geweigerd, met verwijzing naar de bepalingen van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de minister stelt vast dat verzoeker verschillende documenten heeft voorgelegd, waarop telkens wordt ingegaan. Hij oordeelt dat deze documenten, in hun geheel genomen, niet kunnen volstaan om het bewijs te leveren dat verzoeker voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie of ten laste was van deze laatste.

Wat de vraag betreft of verzoeker in zijn land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van zijn Spaanse neef, kan in de bestreden weigeringsbeslissing worden gelezen dat verweerder er, wat betreft de voorgelegde verklaring op eer van 16 november 2018 waarin een derde verklaart dat verzoeker en de referentiepersoon tot 2016 beiden op haar adres in Marokko verbleven, op wijst dat dit een verklaring op eer is waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten en dat de referentiepersoon voor zijn komst naar België in december 2016 woonachtig was in Spanje. Om deze redenen wordt dit stuk niet aanvaard als afdoende bewijs. Verweerder voegt hier nog aan toe dat verzoeker ook op heden in België niet samenwoont met de referentiepersoon.

Daarnaast is verweerder in de bestreden weigeringsbeslissing van mening dat verzoeker aan de hand van de voorliggende stukken evenmin aantoonde dat hij in zijn land van herkomst, en voor de komst naar België, onvermogen was en ten laste was van zijn Spaanse neef. Inzake het voorgelegde '*certificat de prise en charge*' van oktober 2018 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat de referentiepersoon verzoeker ten laste neemt, stelt verweerder dat dit attest enkel iets zegt over de situatie vanaf oktober 2018, op een ogenblik dat verzoeker reeds in België verbleef. Hij stelt nog vast dat uit het attest niet blijkt op basis van welke gegevens de Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat verzoeker ten laste wordt genomen door zijn neef. Inzake de geldstortingen via Western Union in de periode van juli 2015 tot en met juli 2016 wordt in de bestreden weigeringsbeslissing verder geoordeeld dat deze te beperkt zijn om te worden aanvaard als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag en ook niet blijkt dat verzoeker op deze bedragen was aangewezen om in zijn levensonderhoud te voorzien dan wel dat deze sommen werden aangewend voor andere doeleinden. Inzake de geldstortingen vanaf 12 april 2018 wordt ten slotte overwogen dat deze dateren van na de aankomst van verzoeker in België en dus niet relevant zijn in het kader van de huidige aanvraag.

Verweerder stelt nog vast dat ook niet blijkt dat de referentiepersoon heden beschikt over voldoende bestaansmiddelen om verzoeker ten laste te nemen. Er werden weliswaar loonfiches op naam van de referentiepersoon voorgelegd, maar deze tewerkstelling is volgens verweerder niet langer actueel.

Verzoeker wordt daarnaast bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat zijn legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij wordt verder gemotiveerd in het licht van de elementen vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, met name het gezins- of familieleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand. Er wordt gemotiveerd dat verzoeker niet behoort tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, waardoor het aangehaalde gezins- of familieleven niet kan worden ingeroepen als argument waarom het bevel niet zou mogen worden gegeven. De afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn neef wordt betwist. De gemachtigde van de minister stelt dat verzoeker een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat hij een leven kan opbouwen zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Hij wijst erop dat het in casu niet gaat om een weigering van voortgezet verblijf. Er is, zo vervolgt hij, geen sprake van minderjarige kinderen, noch van enige medische problematiek.

De voorziene motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig en stellen verzoeker in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen ook niet zozeer aangeeft niet te weten waarom de voorgelegde stukken niet worden aanvaard, maar wel dat hij niet akkoord gaat met de gedane beoordeling. Dit betreft evenwel de materiële, en niet de formele, motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet – bepaling waarop verzoeker zijn aanvraag steunde – luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”.

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt in dit verband:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De Raad merkt op dat artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet een omzetting is van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG. Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Het Hof van Justitie stelde in zijn arrest Rahman van 5 september 2012 (C-83/11) verder als volgt:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

In eerste instantie betoogt verzoeker dat niet wordt gemotiveerd waarom de voorgelegde verklaring op eer, die is voorzien van een apostille en waarin volgens hem is te lezen dat hij en de referentiepersoon in Marokko tot 2016 hebben samengewoond en de referentiepersoon voor hem verantwoordelijk was, niet kan worden beschouwd als afdoende bewijs van het ten laste zijn.

In de bestreden weigeringsbeslissing wordt de verklaring op eer van 16 november 2018 van een derde persoon inderdaad enkel concreet betrokken op de vraag of uit de voorgelegde stukken al dan niet blijkt dat verzoeker in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

In de betreffende verklaring leest de Raad enkel dat een derde persoon verklaart dat verzoeker en de referentiepersoon tot 2016 beiden op haar adres in Marokko verbleven, niet dat de referentiepersoon ook verantwoordelijk was voor verzoeker. In deze omstandigheden acht de Raad het niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk waar verweerder dit stuk enkel heeft bekeken vanuit de vraag of verzoeker van in zijn land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon.

Verweerder oordeelt dat een verklaring op eer van een derde persoon niet volstaat als bewijs dat verzoeker in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, nu het gesolliciteerd karakter van een dergelijke verklaring niet kan worden uitgesloten en de referentiepersoon voor zijn komst naar België in december 2016 in Spanje woonde. Verweerder voegt hier nog aan toe dat verzoeker op heden in België niet samenwoont met de referentiepersoon.

Verzoeker brengt geen concrete argumenten naar voor die wijzen op het incorrect of kennelijk onredelijk karakter van deze beoordeling. Het gegeven dat het document is voorzien van een apostille doet alleszins geen afbreuk aan deze motivering. De apostille houdt geen controle in van de inhoud van de verklaring op eer, maar verifieert enkel de handtekening en stempel van de plaatselijke ambtenaar in Marokko die de identiteit en handtekening van de derde persoon die de verklaring aflegde heeft gecontroleerd.

Verzoeker betwist verder de motieven aan de hand waarvan verweerder heeft geoordeeld dat het *“certificat de prise en charge”* van 6 oktober 2018 en de geldstortingen onvoldoende aantonen dat hij van in het land van herkomst ten laste is van de referentiepersoon.

Inzake het *“certificat de prise en charge”* van 6 oktober 2018 stelt verzoeker dat dit stuk afkomstig is van de Marokkaanse autoriteiten en is voorzien van een apostille. Hij is van mening dat dit stuk ook betrekking heeft op de periode vóór oktober 2018, dit nu verzoeker en de referentiepersoon tot 2016 op hetzelfde adres in Marokko woonden, getuige de verklaring op eer van 16 november 2018.

Ook hier moet wordt gesteld dat de apostille slechts bevestigt dat het betreffende document afkomstig is van een lokale Marokkaanse overheid. Verweerder betwist dit gegeven niet. Verweerder stelt wel vast dat dit attest enkel iets zegt over de situatie vanaf oktober 2018, dit is op een ogenblik dat verzoeker reeds in België verbleef, terwijl voor het bewijs van het ten laste zijn moet worden aangetoond dat verzoeker reeds van in het land van herkomst ten laste is van de referentiepersoon. Verder merkt verweerder nog op dat in het stuk de Marokkaanse autoriteiten ook niet duiden op basis van welke gegevens zij tot hun vaststelling zijn gekomen dat verzoeker ten laste is van zijn neef.

In zoverre verzoeker voorhoudt dat de lokale Marokkaanse autoriteiten zich in het attest ook uitspreken over de periode voor oktober 2018, vindt dit geen of onvoldoende feitelijke grondslag in het stuk zelf, waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten enkel verklaren dat op datum van het opstellen van het attest in oktober 2018 de referentiepersoon verzoeker ten laste neemt. Het is niet kennelijk onredelijk waar verweerder, gelet op deze vaststelling en de vaststelling dat ook niet wordt verduidelijkt welke concrete gegevens dan aan de basis liggen van hun vaststelling, oordeelt dat dit stuk onvoldoende toelaat te besluiten dat verzoeker reeds van in zijn land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Waar verzoeker er in dit verband nog op wijst dat hij en de referentiepersoon tot 2016 op eenzelfde adres in het land van herkomst woonden, volstaat het erop te wijzen dat – zoals blijkt uit de voorgaande bespreking – hij zulks niet afdoende heeft aangetoond aan de hand van de door hem voorgelegde stukken.

Verzoeker benadrukt vervolgens dat er vanaf juli 2015 maandelijks geldstortingen gebeurden en betwist de motivering dat de geldstortingen te beperkt zouden zijn. Hij stelt dat hij maandelijks minstens 150 euro ontving van zijn neef en wijst op de lagere levensstandaard in Marokko.

De voorgelegde geldstortingen kunnen worden opgedeeld in twee perioden: enerzijds zijn er de maandelijkse geldstortingen via Western Union in de periode van 2 juli 2015 tot en met 18 juli 2016 op een ogenblik dat verzoeker nog verbleef in Marokko en anderzijds zijn er de geldstortingen die vanaf 12 april 2018 aan verzoeker zijn gedaan tijdens zijn verblijf in België.

Inzake de maandelijkse geldstortingen via Western Union in de periode van 2 juli 2015 tot en met 18 juli 2016 stelt verweerder in zijn beslissing inderdaad dat deze geldstortingen te beperkt zijn om te worden aanvaard en dat uit het geheel van de beschikbare gegevens ook niet blijkt dat verzoeker daadwerkelijk op deze bedragen was aangewezen om in zijn levensonderhoud te voorzien dan wel dat deze sommen werden aangewend voor overige doeleinden. Inzake de geldstortingen vanaf 12 april 2018 wordt vastgesteld dat verzoeker ten tijde van deze stortingen reeds aanwezig was in België en deze dus niet het bewijs kunnen leveren dat hij in zijn herkomstland ten laste was van zijn neef. Verzoeker betwist deze laatste beoordeling als dusdanig niet.

Waar verzoeker wijst op maandelijkse geldstortingen vanaf juli 2015 gaat hij eraan voorbij dat deze geldstortingen een onderbreking kenden tussen 18 juli 2016 en 12 april 2018, een niet onbelangrijke periode voor de beoordeling van het *“ten laste zijn”*. Verzoeker brengt geen enkele opheldering over zijn verblijfplaatsen en situatie in deze tijdsperiode van ruim anderhalf jaar. Hij brengt geen begin van bewijs naar voor van het precieze tijdstip waarop hij naar België is gekomen. Het is nochtans van belang een concreet zicht te hebben over, onder meer, het precieze tijdstip wanneer verzoeker naar België is gekomen, omdat het *“ten laste zijn”* vereist dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in

een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan (naar analogie HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket; HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket). Dit brengt met zich mee dat het “*ten laste zijn*” inhoudt dat verzoeker ten laste is van de referentiepersoon in het land van herkomst op het moment dat hij zich naar België begeeft om er de referentiepersoon te vervoegen of wanneer hij zich samen met de referentiepersoon naar België begeeft om zich hier te vestigen. Een tenlasteneming in een verder verleden in het land van herkomst, zonder dat hiervan nog sprake is op het ogenblik dat de referentiepersoon in België wordt vervoegd, kan niet volstaan. Verder moet worden vastgesteld dat verzoeker geen bewijzen of attesten van zijn nationale overheden heeft voorgelegd die aantonen dat hij in zijn land van herkomst zonder eigen inkomsten of onvermogen was. In deze omstandigheden acht de Raad het niet kennelijk onredelijk waar verweerder in de thans voorliggende situatie van oordeel is dat verzoeker aan de hand van de door hem voorgelegde maandelijkse geldstortingen via Western Union in de periode van 2 juli 2015 tot en met 18 juli 2016 onvoldoende heeft aangetoond dat hij in zijn land van herkomst, op het ogenblik dat hij naar België kwam, daadwerkelijk was aangewezen op de ondersteuning van zijn neef om in zijn basisbehoeften te voorzien. Het bedrag van de geldstortingen van telkens minstens 150 euro en de lagere levensstandaard in Marokko wijzen, rekening houdende met hetgeen voorafgaat, nog niet op een incorrecte of kennelijk onredelijke beoordeling en vermogen de voorziene motivering niet aan te tasten. Hiermee toont verzoeker niet aan dat hij op het ogenblik van zijn komst naar België nog geldstortingen ontving van zijn neef en al zeker niet dat hij zelf ook daadwerkelijk was aangewezen op de ondersteuning van zijn neef in België om in zijn basisbehoeften te voorzien.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2.4. In fine van zijn middel wijst verzoeker nog op een schending van het rechtszekerheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Evenwel ontbreekt een concrete toelichting over de wijze waarop de bestreden beslissingen het rechtszekerheidsbeginsel of de rechten van verdediging miskennen. Verzoeker had bovendien de mogelijkheid om zijn aanvraag tot gezinshereniging met alle volgens hem dienstige elementen en stukken te onderbouwen. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk.

2.2.5. Het tweede middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest), van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Hij licht het middel toe als volgt:

“Tenslotte wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

Daarnaast stelt het artikel 74/13 Vw. het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing op een afdoende motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en het art. 74/13 Vw., op een afdoende manier rekening hield met verzoekers gezins- en familieleven in België.

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 en het art. 74/13 Vw. , geen enkele afweging is gebeurd.”

2.3.2. Het betoog van verzoeker dat betrekking heeft op artikel 17 van de richtlijn 2003/86 is niet dienstig. Immers valt hij, die zich in het kader van de thans voorliggende aanvraag beroept op een recht op gezinshereniging als neef van een Spaanse onderdaan, niet onder het toepassingsgebied van deze richtlijn. Uit artikel 1 volgt duidelijk dat deze richtlijn enkel van toepassing is op de gezinshereniging met derdelanders die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De voormelde richtlijn is dus niet van toepassing op de gezinshereniging met Unieburgers. Het betoog dat de gemachtigde van de minister de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de hoorplicht, het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en de rechten van verdediging heeft geschonden en dat hij een manifeste beoordelingsfout heeft begaan door niet, overeenkomstig artikel 17 van de richtlijn 2003/86, hem te horen over zijn gezins- en economische situatie, mist dan ook juridische grondslag. Verweerder was immers in casu niet gebonden door de richtlijn 2003/86 en meer specifiek door de aangehaalde verplichting conform artikel 17 van deze richtlijn om bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging *“alsnog rekening [te houden] met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst”*.

2.3.3. De Raad merkt op dat ook niet blijkt dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op een miskenning van artikel 41 van het Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre verzoeker zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). De Raad wijst er weliswaar op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). In casu beperkt verzoeker zich tot een theoretische uiteenzetting en laat hij na aan te geven welke specifieke omstandigheden hij in het kader van het hoorrecht had willen aanvoeren en op welke wijze die elementen zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. Hij betoogt op algemene wijze dat verweerder hem had moeten horen betreffende zijn economische situatie alsook zijn gezinssituatie, maar duidt op geen enkele wijze welke concrete elementen hij inzake enige economische situatie of gezinssituatie nog had kunnen bijbrengen. Hij maakt aldus geenszins aannemelijk dat hij op dit punt het bestuur nog enig concreet en nuttig element had kunnen aanreiken. Bovendien dient er te worden opgemerkt dat verzoeker de mogelijkheid

had om alle nuttige elementen en stukken over te maken aan het bestuur bij zijn aanvraag om gezinshereniging.

Een schending van het hoorrecht of van de rechten van verdediging kan niet worden weerhouden.

2.3.4. Verzoeker beroept zich ten slotte op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet juncto de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel. Hij stelt dat hierbij ook een manifeste beoordelingsfout werd begaan.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft blijkens zijn bewoordingen enkel betrekking op een verwijderingsmaatregel, zodat dit onderdeel van het middel enkel nader wordt onderzocht wat de tweede bestreden beslissing betreft.

De Raad stelt vast dat een eenvoudige lezing van de tweede bestreden beslissing leert dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van deze beslissing, en zoals vereist in voormelde wetsbepaling, rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand. Zo kan hierin het volgende worden gelezen: *“Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”*

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de minister rekening heeft gehouden met het door verzoeker ingeroepen gezins- of familieleven. Hij oordeelde dat de familieband met de Spaanse neef in België het nemen van de verwijderingsbeslissing niet in de weg staat, nu een bijzondere afhankelijkheidsrelatie niet blijkt. Hij stelde verder vast dat verzoeker geen minderjarige kinderen heeft in België en evenmin gezondheidsproblemen bliken. Hij is zodoende tegemoet gekomen aan het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan, in het licht van de voorgaande motivering, niet dienstig stellen als zou ter zake geen enkele afweging zijn gebeurd.

Verzoeker laat na om concreet in te gaan op de voorziene motivering. Hij toont niet aan dat de gemachtigde van de minister op dit punt niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Er blijkt niet dat de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet verwijst verder niet naar een in België opgebouwd privéleven waarmee specifiek rekening moet worden gehouden.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel blijkt niet.

2.3.5. Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS